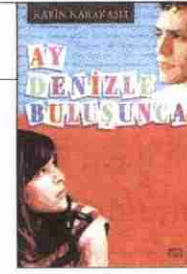

'Kocaman bir ağaç var'

Karin Karakaşlı
Güneşli Kitaplığı
2008, 120 sayfa
11 YTL

HAZIRLAYAN: ASLI TOHUMCU

asli@aslitohumcu.com

Gençlerin, yaşamın karşılıklarına çıkaracağı sorunların üstesinden nasıl gelecekleri konusunda, didaktik olmaktan uzak, gerçekçi ve halden anlayan yorumuyla, 'Ay Denizle Buluşunca' umut dolu bir roman

Bazı güzel karşılaşmalar, kim bilir neden, gecikir. Karin Karakaşlı'nın *Ay Denizle Buluşunca* adlı gençlik romanını okumayı bitirdiğimde, geç de olsa bu güzel karşılaşmadan ne kadar hoşnut kaldığımı düşündüm. Yetişkinler için yazdığı öykülerden haberdardım, hatta iki öykü kitabını okumuşluğum vardı, ama gençler için bir roman yazdığını bilmiyordum (Üstelik, 1997'de Bu Yayınevi Roman Yarışması'nda mansiyona değer görüldüğü bir gençlik romanı).

Aile, arkadaşlık, ebeveyn kaybı ve sevgi üzerine bir zarif roman *Ay Denizle Buluşunca*. Konusunu açmak gerekirse... Annesinin ölümünün ardından bir türlü kendine gelemeyen Deniz, babasının yeniden evlenmesiyle daha da mutsuz olur. Babasının ve kendisinden dostluğu dışında bir şey istemeyen yeni eşi İdil'in ısrarlarına rağmen, uzak bir şehirde oturan teyzesi ve eniştesiyle yaşamaya karar verir.

Ev, Deniz için sadece yaz tatillerini geçirmek zorunda olduğu bir mekândır, kesinlikle bir yuva değildir. Hatta babasıyla yeni eşinin yaşadığı evi kendisi için yuva kılmamaya kararlı bir tavır sergiler. Ölen annesine yazdığı mektuplar sayesinde yaşama tutunmaya çalışan Deniz, o yaz tatilinde de baba evine gönülsüz gelmiştir.

Ailesinin yeni taşındığı sokakta, karşı evde Aykızı adında sıcakkanlı, duyarlı bir genç kız oturmaktadır. Aykızı'yla kurduğu arkadaşlık, Deniz'in çok hoşuna gider. İki genç en gizli sırlarını paylaşır, kalplerini birbirlerine açarlar. Aykızı, Deniz'in İdil'e karşı davranışlarını eleştirince araları açılır ama. Geçirdikleri küslük dönemi, iki gencin de kendilerini farklı konularda sorgulamalarına yardımcı olur. Sonu mutlu mu biter romanın yoksa hüznü mü, onu öğrenmeyi romanı okuyacak on iki yaş ve üstü gençlere bırakalım.

Gençlerin, yaşamın karşılıklarına

çıkacağı sorunların üstesinden nasıl gelecekleri konusunda, didaktik olmaktan uzak, gerçekçi ve halden anlayan yorumuyla, *Ay Denizle Buluşunca* umut dolu bir roman. Her şeyden önce insanı duru ve özenli diliyle kucaklıyor. Romanı yeri geldiğinde Aykızı'nın ve yeri geldiğinde Deniz'in ağzından anlatmayı tercih eden Karin Karakaşlı, iki baş karakterinin duygu ve düşünce dünyaları gibi, üsluplarını da birbirinden ayırmayı ustalıklı başarıyor (İnsan, aynı yıl birinciliğe değer görülen romanı merak etmeden duramıyor).

Daha romanın ilk sayfalarında Aykızı'nın şu cümleleri, hem şiiriyle mest ediyor insanı hem de yazarın genç karakterini ne de güzel idealize ettiğinin altını çiziyor: (On iki - on üç yaşlarında doğayla böyle güzel bir ilişki yaşayan ya da düşleyen gençler varsa her birinden ayrı ayrı özür diler, yanaklarından öperim): "Bahçenin ötesinde diğer evin arsası

başlıyor. Orada kocaman bir ağaç var. Evin ikinci katındaki geniş balkondan uzanınca, sanki dokunabilir insan ağacın yeşil yapraklarına. Ağaçların yapraklarını, parmaklar gibi düşünürüm hep okşarken. Gövdelerine sarılmak bir insanlar kucaklaşmak gibidir. Sonbaharda yapraklar dökülünce, daha tam kurumamış olanları toplar, kitaplarımın arasında saklarım. En çok da koyu kırmızı olanlarını severim. Kışın dallar çıplakken, benim odamda bir bahçe yaşar."

Ancak bu güzelliği yaşamayı başarabilenlerin, diğerleriyle paylaşabilecekleri bir bahçeye sahip olabileceklerini tahmin etmek zor değil. Zaten romanın sonunda Deniz'e kabuğunu kırdıran da, Aykızı'nın kalbindeki, karşısındakini kucaklamayı bilen ve kucaklamayı isteyen, türlü güzelliklerle dolu bahçe oluyor. Her gencin böyle güzel dostluklar yaşamaya dileğiyle...